

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/162/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614207117
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614207117.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa: Z. K. B., s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom v A., W. 5, zastúpeného AK C. K., s.r.o., so sídlom v A., U. 5, IČO: 36 613 843 proti odporcom I/ C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. H. XXX/XX, W., 2/ V. H., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom S. XXXX/XX, W., t. č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou Y. A., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Prievidza, o zaplatenie 6.471 eur istiny a prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 06. októbra 2015 č. k. 5C/43/2015-69, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, t. j. pokiaľ bol návrh vo zvyšku zamietnutý **p o t v r d z u j e .**

Odporcom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcom 1/, 2/ povinnosť, aby zaplatili navrhovateľovi 4.917,96 eur, úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 11.12.2011 do 11.08.2013 vo výške 192,56 eur, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 4.917,96 eur od 12.08.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania 182,20 eur a právneho zastúpenia 622,18 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa, a to všetko v mesačných splátkach po 150 eur s účinnosťou od 20.12.2015 až do úplného zaplatenia dlžnej sumy pod následkom straty výhody splátok s tým, že zaplatením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého odporcu. Vo zvyšku návrh zamietol. Rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že právny predchodca navrhovateľa, t. j. Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava uzavrel s odporcom 1/ ako dlžníkom dňa 18.02.2005 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej poskytol odporcovi 1/ úver vo výške 9.958,18 eur (30.000,- Sk) s 9,10% úrokom ročne, s poplatkom 1,66 eur mesačne, pri výške splátok 129,42 eur mesačne splatných ku dňu 10. v mesiaci pri splatnosti prvej splátky 10.03.2005 a konečnej splatnosti úveru 10.01.2015, RPMN 4,55 %, pričom súčasťou tejto zmluvy sú všeobecné zmluvné podmienky k zmluve o úvere účinné od 01.08.2002. Odporca 2/ bol ručiteľom tohto záväzku. Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila svoju pohľadávku voči odporcom na navrhovateľa zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013. Z postúpenia je zrejmé, že úver je splatný 10.01.2015, pričom zostatok pohľadávky bol 11.397,08 eur. Súd prvého stupňa sa najskôr ex offo v súlade s ust. § 5b Zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zaoberal premlčaním uplatneného nároku. Konštatoval, že aj keď zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah, predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na odporcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatváraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., a to cez odkaz podľa ust. § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Vyslovil názor, že pre odporcu ako spotrebiteľa je nepochybne výhodnejšia

právna úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka, pretože zakotvuje kratšiu premlčaciu dobu oproti úprave premlčania v Obchodnom zákonníku. Záver o aplikácii ust. Občianskeho zákonníka o premlčaní na prejednávánú vec plynie z ust. § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka ako aj z ust. Občianskeho zákonníka, ktoré ukladá na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, aplikovať tie ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie. Poukázal aj na judikatúru, v ktorej bol prijatý záver, že v prípade občianskoprávneho vzťahu nemôže spotrebiteľ dojednať aplikáciu obchodného zákonníka, ktorého aplikácia je pre spotrebiteľa nepriaznivejšia. Ďalej konštatoval, že odporca 1/ si svoje povinnosti ako dlžníka riadne neplnil, odporcovia boli v omeškaní viac ako 90 dní a tak navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 19.07.2013. Nárok navrhovateľa tak považoval za premlčaný sčasti v sume 1.553,04 eur, t. j. 12 splátok po 129,42 eur za obdobie od 10.12.2010 do 10.11.2011 a v časti úroku z omeškania ročne 8,5% za obdobie od 11.12.2010 do 11.11.2011 vo výške 291,84 eur ako aj v časti úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.553,04 eur od 12.08.2003 do zaplatenia.

Proti rozsudku okresného súdu, a to jeho výroku, ktorým bol návrh na začatie konania zamietnutý podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol jeho zmenu a vyhovie návrhu na začatie konania a priznania náhrady trov odvolacieho konania. Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Poukazoval na to, že úverová zmluva bola uzavretá 18.02.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu a zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, a preto sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 OZ. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/3/2011 a 6MCdo/4/2012, ktoré potvrdili správnosť aplikácie Obchodného zákonníka na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere.

V danom prípade aj po ustálení súdom prvého stupňa, že k splatnosti úveru došlo 11.08.2013, premlčacia doba začala plynúť 12.08.2013 a uplynula by až 12.08.2017. Na otázku premlčania uplatneného nároku bolo potrebné aplikovať ust. Obchodného zákonníka. Citoval aj rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré zaujali rovnaký názor.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a/ až f/ cit. zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ v odvolaní vyčíta súdu prvého stupňa, že nedostatočne zistil skutkový stav (dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) je daný v prípade, ak účastník navrhol dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal, čím vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktorý treba odstrániť. Navrhovateľ v odvolaní však neuvádza o aký dôkaz by sa malo jednať, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by navrhovateľ navrhol iný dôkaz, než listinnými dôkazmi, ktoré s návrhom na začatie konania predložil a z ktorých aj súd prvého stupňa vychádzal. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nebol uplatnený v danom prípade neopodstatnene.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci za nesprávne právne posúdenie považuje odvolateľ aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa premlčania, na daný vzťah.

Preskúmaním veci odvolací súd nezistil opodstatnenosť citovaného dôvodu na odvolanie. Stotožňuje sa s odôvodnením prvostupňového rozsudku a v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa: Zo spisu jednoznačne vyplýva, že predmetný vzťah vznikol za účinnosti Zák. č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 2 ods. 1 tohto zákona v znení ku dňu uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumela spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky, alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb. Typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. V súdnej praxi nie sú pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a že odporca nepoužil predmet plnenia na podnikanie. Rovnako je jednoznačne zrejmé, že pôvodný veriteľ je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Postúpením pohľadávky sa povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej nemohla zmeniť. Súdna prax považuje spotrebiteľské zmluvy, vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy, za typické občianskoprávne vzťahy. Úver je síce absolútnym obchodom a na úver dopadá tretia časť obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkovej úverovej zmluvy, avšak predmetná vec sa týka spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, a teda o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy a v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu v občianskych právach a nie podnikateľské právo (rozsudok NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009). Podľa judikatúry súdneho dvora je spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy v nevýhodnejšom postavení tak z dôvodu sťaženej vyjednávacej pozície ako aj z dôvodu informovanosti. Uvedené závery a názory akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19.06.2013, č. k. I ÚS 402/2003-10. Jedná sa tak o novšie rozhodnutie, než tie, na ktoré poukazuje navrhovateľ vo svojom odvolaní, a preto v súlade so zásadou, ktorú vyslovil aj odvolateľ, pokiaľ súd rieši právnú otázku tú istú alebo analogickú, ktorá už bola právoplatne vyriešená, je v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR pri rozhodovaní súdov nižších stupňov potrebné takéto rozhodnutie rešpektovať.

Názor súdu prvého stupňa, ktorý na vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčania (§ 101 Občianskeho zákonníka a nasl.) preto považuje odvolací súd za správny.

V odvolacom konaní boli tak úspešní odporcovia, ktorí by mali v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak v súvislosti s odvolacím konaním im trovy nevznikli, a preto im neboli priznané.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.